

Erasmus élménybeszámoló

Amikor hónapokkal ezelőtt leadtam a jelentkezésemet az Erasmus+ programra, bár tele voltam várakozással, nem sejtettem, hogy életem egyik legmeghatározóbb kalandja előtt állok. Választásom a spanyolországi Castellón de la Plana városára, és az ottani Universitat Jaume I-re (UJI) esett. Nem a legnagyobb, nem a leghíresebb spanyol város, de van egy gyönyörű tengerpartja és roppant autentikus élmény volt ott élni.

Kiutazásom előtt egy stabil B1-es nyelvtudással rendelkeztem, ami a mindennapi kommunikációhoz nagyjából elég, de az egyetemi szintű tanulmányokhoz vakmerő vállalkozásnak tűnt. Mégis hoztam egy döntést, ami utólag a legjobb stratégiának bizonyult. Kizárólag spanyol nyelvű órákat vettem fel, ráadásul mind harmadéves pszichológiás tárgy volt. Az első néhány hét kőkemény volt. Emlékszem az első előadásokra, ahol próbáltam minden szót elkapni, de a spanyol professzorok hadarása és az akcentus néha kifogott rajtam. Csomósor nagyon lefárasztott a folyamatos koncentráció. Viszont, ahogy teltek a hetek egyre többet értettem. Ami azonban a legnagyobb büszkeséggel tölt el, az a vizsgaidőszak volt. Nem

kértem könnyített feladatsort, nem kaptam plusz időt a szótárazáshoz. Egy tárgyat leszámítva, ahol angolul is megkaptam a feladatot, ugyanazokat a vizsgalapokat kaptam, mint azok a spanyol hallgatók, akiknek ez az anyanyelvük. Amikor kijöttek az eredmények, és láttam, hogy minden tárgyamot sikeresen teljesítettem, olyan örömet éltem át. Ez a siker nem csak a jegyekről szólt; arról tanúskodott, hogy képes vagyok megállni a helyem egy idegen környezetben, idegen nyelven is. Ez a tapasztalat adott egy olyan magabiztosságot, amit egyetlen tankönyv sem tudott volna megtanítani.

Az Erasmus nem csak az egyetemről szól. Azok a közös kirándulások, a hosszú éjszakába nyúló beszélgetések a közös konyhában, a vizsgák utáni felszabadult ünneplések vagy a tengerparti séták olyan emlékek, amiket soha nem felejték el. Olyan emberekkel kötöttem barátságot, akikkel egyébként valószínűleg soha nem találkoztam volna és olyan mély kötődések alakultak ki, mindössze pár hónap alatt amelyekre nem is számítottam. Számomra az egyik legmeghatározóbb élmény az volt, amikor egy kint megismert barátommal úgy döntöttünk, hogy együtt utazunk.

Bencs Vivien

2025/26 – őszi félév, Castellón de la Plana, Spanyolország

Meglátogattuk Marokkót és Portugáliát is együtt, megannyi élményt szerezve. Arra jöttem rá, hogy egy idegen országban kötött barátság valahogy gyorsabban mélyül: ott nemcsak az élményeket osztottuk meg, hanem a teljes bizalmat is.

A legfontosabb leckét azonban magamról tanultam. Az Erasmus egyfajta tükröt tartott elém. Megismertem a határait, megtanultam egyedül megoldani a problémáimat, és rájöttem, hogy sokkal reziliensebb vagyok, mint gondoltam. Rájöttem, hogy a komfortzónán kívülre lépés mennyire felszabadító tud lenni. Azonban, azt is megtanultam, hogy néha az is elég ha bőven a komfortzónámon belül maradok és a kanapén nézek valami sorozatot a barátaimmal.

Érdekes kettősséget éltem meg Spanyolországban. Miközben imádtam a spanyol életérzést, egyre jobban elkezdtem értékelni a saját kultúrámat és az otthonomat. Magyarországról nézve sokszor csak a hibákat látjuk, de a távolság segített meglátni az értékeinket is. Ehez az is hozzáadott, hogy megannyi különböző kultúrából jövő személy dicsérte magyarországot és mesélte mennyire tetszett nekik. Ez valahogy új látásmódra birt. Kintlétem során, bevallom nem igazán éreztem, hogy hiányozna a magyar kultúra de amikor tartottunk egy magyar estet, ahol főztünk, pörköltet, nokedlit, lángost és palacsintát, ott jöttem rá igazán, hogy mennyi hiányzott ez már. Elképesztő volt hónapok után végre lángost enni és ezt megosztani több másik nemzettel, ezt akik értékelték is.

Visszatekintve, a castellóni félév életem egyik legjobb döntése volt. Nemcsak egy idegen nyelvet sajátítottam el magasabb szinten, hanem egy új szemléletmódot is kaptam. Egy magabiztosabb, nyitottabb és öntudatosabb emberként tértem haza, aki már tudja: nem a nyelvtudás szintje a legfontosabb, hanem a bátorság, hogy megpróbáljuk. Minden hallgatótársamnak csak azt tudom tanácsolni: vágjatok bele! Ne féljete a nyelvi nehézségektől vagy az ismeretlentől. A spanyol napfény, az új barátok és az a büszkeség, amit egy sikeres vizsga után éreztek majd, minden nehézségért kárpótolni fog.